

Niemand weet of hij bemint, niettegenstaande de mooiste woorden van liefde, vooraler hij heeft bewezen wat hij uit liefde geven en lijden kan.

BID VOOR DE ZIELERUST VAN MEJUFFER

Romanie WITTERZEEL

onderwijzeres op rust
dochter van wijlen

**Heer en Mevrouw Viktor en Marie-Theresia
WITTERZEEL-DE PAUW**

*geboren te Iddergem op 20 februari 1904 en god-
vruchtig overleden te Liedekerke in het rusthuis*

St. Raphaël op 25 december 1965

*Voorzien van de troostmiddelen van
onze Moeder de H. Kerk
en de Pauselijke Zegen*

Leven is geven . . . leven is lijden.

Daar zit de lijn die de dierbare overledene heeft gevolgd.

Geven was haar levenstrant.

Het beste van wat ze was gaf ze mild en edelmoedig in het onderwijs voor de opvoeding van de jeugd. Niet alleen wat ze was . . . maar ook van wat ze had. Regelmatig riep ze de priester bij zich en gaf hem « om uit te delen aan de armen ». En het was altijd « naamloos ». Niemand mocht weten dat het van haar kwam.

Diep bewust van wat haar te wachten stond aanvaardde zij het lijden waarvan ze wist dat het op het spoor van de dood voortgroeide.

Zij leefde gaarne en nog lang zou ze willen in leven blijven doch haar geloof was de inspiratie van haar logisch denken : God is de Baas en wij moeten ons liefdevol onderwerpen ; Hij weet het best wat Hij wil en wat Hij toelaat ; tegen God redeneert men niet.

Dat was de zin waarmee ze haar leven leidde en haar ziekte droeg.

Beminde familieleden, vrienden en trouwe verzorgsters, ik dank u voor de genegenheid waarmee gij mij in de eenzaamheid van mijn ziekbed hebt omringd. God moge U lonen. Leef verder voor elkander en weet dat alles toch zo vergankelijk is.

Bid allen voor mijn zielerust, treurt niet troosteloos, ik ben bij onze goede vader en moeder en veel andere vrienden en kennissen.

Ik wacht u op in de Hemel.
Tot wederziens aldaar.
Mijn Jezus Barmhartigheid.

De familie WITTERZEEL ;

De familie DE PAUW ;

danken u voor de blijkten van
deelneming betoond in hun rouw.